

Det var altså ikke bestilt arbejde

Jan Carlsen

DBU Diplominstruktør og medlem af DBUs lovgruppe samt klummeskribent

07-03-2020

Nogle gange indfinder tingene sig bare på en måde, så man må gnide sig i øjnene og tænke, at det er løgn. I sidste uges klumme havde jeg fat i det faktum, at målmændene får lov til en god del mere i deres jagt på bolden, end loven egentlig giver dem ret til. Det helt centrale er, at målmanden hverken er bedre eller værre stillet end andre spillere – bortset fra at han må tage med hænder i sit eget straffesparksfelt. Specifikt var det kampen mellem Leicester og Manchester City og et noget heftigt og ustraffet angreb fra målmænd Ederson, der var under behandling. En af mine bemærkninger mellem sidebenene var, at de situationer er dommerne desværre ikke altid lige gode til at håndtere, hverken herhjemme eller internationalt.

Og så fik vi minsandten i weekenden serveret en situation af samme type i Superligakampen mellem OB og Silkeborg. Her var det Silkeborgs målmænd Rafael Romo, der boksede til en bold, hvorefter hænderne fortsatte ind mod OBs Jeppe Tverskov med et straffespark og en advarsel til følge. Det er ikke, fordi jeg har særlige profetiske evner – i middelalderen havde man sikkert anbragt folk på bålet for mindre end det – men tilfældet råder nu

engang, som det vil. Og måske er det et symptom på, at situationerne faktisk ikke er så sjældne endda. Det eneste, som irriterer mig ved situationen i Odense, er, at TV-billeder ikke viser, hvor voldsom kontakten er. Men der synes at være en kontakt, og så er der faktisk ligegyldigt, om bolden er blevet spillet forinden eller ej. På samme måde som en forsvarer sagtens kan spille bolden i en tackling og så efterfølgende fælde modspilleren enten med samme ben eller hyppigt med det ben, som følger efter. Spørgsmålet om bolden bliver spillet eller ej kommer – ligesom kraften i indsatsen (og der er trods alt noget gods bag sådan et par boksede målmændshænder) – først i spil, når man skal vurdere en eventuel kortfarve. Frisparket eller straffesparket er uafhængig af, om bolden bliver spillet eller ej.

Jeg så godt, at nogle aviser himlede voldsomt op over straffesparket – og det var ikke den syvende himmel, der var tale om – men det er nu engang svært at bebrejde dommere, at han dømmes efter de regler, der er. Derfor må man da godt mene, at reglerne er hul i hovedet, men så skal adressaten være en anden. Men lad os lige holde fast i, at når man ikke vil have denne spillefacon, er det, fordi den tilsidesætter

hensynet til modspilleren og undertiden endda bringer ham i fare (som i Leicester–Manchester City).

Ellers har jeg et par hængepartier fra sidste uge i form af situationer fra Premier League, som en læser har gjort mig opmærksom på – og man må gætte én gang: det handler dels om selve hændelsen, men også om anvendelsen af VAR. På grund af ferie (og VAR i den danske version) havde jeg ikke fået set situationerne live, men det var ikke noget større problem at finde dem på nettet – sammen med alle de reaktioner, der har været. Så noget tyder på, at læseren har ramt noget centralt og kontroversielt.

I kampen Chelsea og Manchester United får vi en højst mærkværdig situation, hvor Uniteds Maguire og Chelsea Batshuayi begge jagter en bold ud mod sidelinjen og begge lander udenfor, filtret pænt ind i hinanden. Maguire trækker så efter TV-billederne at dømme benene op under sig og leverer et velrettet spark mod Batshuayi, hvor kontaktpunktet er sådan cirka dér, hvor man som mand absolut ikke vil rammes. Det ligner en rimelig spontan reaktion, men der er pænt med kraft på, da højre fod med knopperne forrest rammer sit mål. Maguire undskyldte sig bagefter med, at det var en ren refleks-afværgereaktion, fordi han var bange for, at Batshuayi ville falde oven på ham. Hm... Set udefra ligner det en klar udvisning for en hævnakt (uden at der i øvrigt var så meget at hævne, for alt indtil da var yderst tilfældigt). VAR ser den formentlig igennem, men fanger den ikke.

Det er interessant, rent VAR-protokolmæssigt, fordi det eneste, som man kan vende tilbage til efter spillets genoptagelse, faktisk er tilfælde af voldsom adfærd som dette. Så hvis VAR efter 10 minutters forløb (muligvis overdrevet, men for eksemplets skyld) havde fanget situationen, havde man kunnet gå tilbage, tildele udvisningen – og så var kampen kørt videre. Man var dog ikke vendt tilbage til det 10 minutter gamle frispark. Men Maguire slap – og så scorede han i øvrigt senere i kampen...

I det andet tilfælde er det minsandten også Chelsea, der er involveret – og igen i offerrollen (ikke noget at sige til, hvis de synes, at de har det hårdt fra tid til anden). Her er det kampen mod Tottenham (som dog gav en 2-1 sejr), som vi skal have fat i. Det er Tottenham's Lo Celso, som midt på banen vil erobre en løs bold i kamp med Azpilicueta. Han kommer ind med ganske stor kraft, strakt ben, knopper forrest – og rammer Azpilicueta langt oppe på skinnebenet. En af de situationer, hvor man skal være rigtig glad for, at benskinne er opfundet – og som sagt før: jeg fatter ikke, at spillere tør spille uden skinner eller med mini-benskinne, som i øvrigt heller ikke er lovligt.

Vi tager lige kriterierne for vurdering af tacklinger og følgestrafte: kontrollen over tacklingen (er det med ét ben, to ben, langs jorden eller i luften?), voldsomheden i tacklingen (hastighed), føddernes retning (strakt ben, bøjet fod eller knopperne forrest?), muligheden for at spille bolden, og viljen til at spille bolden. Tacklingen her er mistimet med stor kraft, strakt ben, knopper forrest og højt kontaktssted. Viljen til at spille bolden er uden tvivl til stede – men

muligheden er ikke stor, så sen som tacklingen er. Næsten alle lanterner blinker rødt.

Ud fra dommerens placering er det svært at se specielt kontaktsstedet, så han er afhængig af VAR. VAR-holdet undersøger situationen, men de finder ikke anledning til at gøre dommeren opmærksom på noget. Nu skal man passe på, hvad man siger, men det er totalt uforståeligt for mig, at man ikke som minimum fortæller dommeren, at der er noget mistænkeligt her. Ingen tvivl om, at mantraet 'What does football expect?' vil forvente en udvisning her. Retfærdigvis skal det så siges, at VAR-holdet efterfølgende har lagt sig fladt ned og sagt, at den burde de have fanget – og at de genså situationen flere gange undervejs og var klar over, at den var gal.

Pointen her er så, at efter protokollen kan man ikke vende tilbage til en situation som denne, fordi den ikke er voldsom adfærd, idet den trods alt foregik i en duel om bolden – i modsætning til Maguire-situationen ovenfor. Og en supplerende pointe, også i relation til indførelsen af VAR herhjemme, er desuden, at nogle gange kommer man bare til at acceptere, at der går lidt ekstra tid, så retfærdigheden kan ske fyldest. Havde man nu brugt lidt mere tid i første omgang, havde Lo Celso ikke fået lov til at blive på banen.

Hvad jeg trods alt synes har været rigtig godt at se, er, at stort set samtlige eksperter i England har plæderet for rødt kort i begge tilfælde. Så man er enige om, hvordan reglerne skal fortolkes, og hvad fodbold forventer. Så er det bare et spørgsmål om at få kalibreret anvendelsen af VAR, så den samler de klare og åbenlyse dommerfejl op, ganske som hensigten er. Vi kommer aldrig af med tvivltilfælde og mindre dommerfejl, så der skal trods VAR nok blive masser at diskutere om mandagen – men de helt store overskrifter skulle VAR gerne kunne eliminere.

De kommende uger byder på en tilspidset Superliga og 1. division og europæiske kampe, så det skal også nok kaste noget af sig. Endelig kan jeg sige, at IFAB havde deres årlige møde i lørdags, og at dømme efter pressemeddelelsen ligner det et fredeligt år, hvad lovændringer angår. Men det skal jeg nok vende tilbage til, når cirkulæret kommer, og vi bliver klogere på de 'tydeliggørelser af enkelte ting', som man har varslet. Det er erfaringsmæssigt ikke altid, at tydeliggørelser også gør tingene tydeligere – men meget mere om det hen over foråret – og endelig ikke for tidligt, for under alle omstændigheder kommer det først til at gælde fra 1. juli.

